

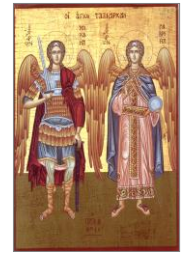
Foaie de duminică

Anul V nr. 58 (257)

18 Decembrie 2016

Duminica dinaintea Nașterii
Domnului

(Genealogia Mântuitorului)

„(...) Iacov a născut pe Iosif, logodnicul Mariei, din care S-a născut Iisus, Care se cheamă Hristos. Așadar, toate neamurile de la Avraam până la David sunt paisprezece; și de la David până la strămutarea în Babilon sunt paisprezece; și de la strămutarea în Babilon până la Hristos sunt paisprezece neamuri. Iar nașterea lui Iisus Hristos așa a fost: Maria, mama Lui, fiind logodită cu Iosif, fără să fi fost ei înainte împreună, s-a aflat având în pântece de la Duhul Sfânt. Iosif, logodnicul ei, drept fiind și nevrând s-o vădească, a voit s-o lase în ascuns. Și cugetând el acestea, iată îngerul Domnului i s-a arătat în vis, grăind: Iosife, fiul lui David, nu te teme a lua pe Maria, logodnica ta, că ce s-a zămislit într-însa este de la Duhul Sfânt. Ea va naște Fiu și vei chema numele Lui: Iisus, căci El va mântui poporul Său de păcatele lor. Acestea toate s-au făcut ca să se îplinească ceea ce s-a zis de Domnul prin proorocul care zice: "Iată, Fecioara va avea în pântece și va naște Fiu și vor chema numele Lui Emanuel, care se tâlcuiește: Cu noi este Dumnezeu". Și deșteptându-se din somn, Iosif a făcut așa precum i-a poruncit îngerul Domnului și a luat la el pe logodnica sa. Și fără să fi cunoscut-o pe ea Iosif, Maria a născut pe Fiul său Cel Unul-Născut, Căruia I-a pus numele Iisus.”

(Matei 1,1-25)

Hristos Se naște într-o iesle săracă din Betleemul Iudeii, pentru că în casă de om „nu mai era loc de găzduire” (Luca 2, 7). **Adam și Eva nu au fost alungați din rai, până nu au alungat ei raiul din inima lor.** Adică s-au lepădat de cuvântul lui Dumnezeu și au primit minciuna diavolului, care aduce iad, întotdeauna. Dumnezeu nu a renunțat însă la a (re)veni în inima omului. Atunci când a găsit potrivită poarta spre a pătrunde în lume, **a venit luând fire omenească din trupul Fecioarei Maria**, care devenise ea însăși o „sfântă a sfințelor”, prin viețuirea ei îngerească în locul cel mai sfânt din templul Legii Vechi. **A putut „găzdui” în pântecele său pe Fiul lui Dumnezeu** nu doar pentru că **Duhul Sfânt a curățit-o și a pregătit-o** pentru aceasta în chip desăvârșit, ci și pentru că ea, la vestirea arhanghelului, a arătat disponibilitate, spunând: „Fie mie după cuvântul tău!” (Luca 1, 38). Când a fost însă momentul nașterii, nici ea, nici Fiul ei **nu au găsit disponibilitate la oameni**, nu au fost primiți de nici unul dintre cei din Betleem. Asta nu a schimbat cu nimic planul lui Dumnezeu, Care alege ca Iisus să Se nască într-un loc nerâvnit de nimeni, alături de dobitoace, în miros de grajd. Așa vine Domnul și în viața noastră cea plină de fapte dobitocești, alegându-Și acel loc care ne e indiferent sau de care chiar ne e silă.

Suntem obișnuiți să-L căutăm pe Dumnezeu în cele înalte, în slava cerului. Și El este, într-adevăr, acolo. Dar nu acolo-L întâlnim mai întâi, ci în cele mai de jos ale noastre. Faptul că la Cina cea de Taină spală picioarele ucenicilor e o întărire a acestui gând. **Domnul vine acolo unde nu te aștepți**, în acel loc al vieții tale pe care nu-l bagi deloc în seamă, poate chiar îl disprețuiești. Câți dintre cei care au trecut pe Golgota, văzându-L pe Hristos răstignit, nu se uitau cu dispreț la El? Cei mai mulți „Îl huleau, clătinându-și capetele și zicând: Huu! Cel care dărâmi templul și în trei zile îl zidești. Mântuiește-Te pe Tine Însuși, coborându-Te de pe cruce!” (Marcu 15, 29-30). În disprețul lor, în lipsa lor de disponibilitate, în refuzul de a-L recunoaște pe Mesia – ei bine, tocmai în acestea li S-a arătat Domnul. Celor care au putut să-L primească pe când Își arăta puterea în fapte minunate sau în cuvânt, li se descoperă ca pe Tabor. Altoră, cu disponibilitate limitată, **li Se arată, dar nu în slavă, ci în umilință, în smerenie desăvârșită. Iar celor care-L refuză cu totul li Se arată răstignit. În orice caz, toți se află în prezența lui Dumnezeu. Fiecăruia însă i Se arată după cum îi sunt inima și viața.**

[...] Venirea lui Dumnezeu pe pământ este semn de netăgăduit al mării lui bunăvoințe față de noi. **Bunăvoința noastră este cea care ne conectează la viața lui Dumnezeu**, este cerința minimală spre a ne învrednici de prezența Lui. **Orice om poate să ajungă a-L întâlni pe Dumnezeu aici, pe pământ, dacă împlinește aceste condiții: să fie onest cu el însuși și să aibă bunăvoința de a primi cuvântul lui Dumnezeu.** Sunt două fețe ale aceleiași receptivități, ale unei mântuitoare deschideri. Iar a avea bunăvoință nu înseamnă a fi permisiv, a promova relativismul moral, cum înțeleg cei care promovează valori ale unei „societați deschise”, edificate pe temelia „corectitudinii politice”. **A fi deschis presupune a lăsa Cerul să vină în inima ta, înseamnă a crede că Dumnezeu nu renunță la tine:** El Se încapățânează să intre în viața ta oriunde găsește o breșă, fără a aduce însă atingere libertății tale. Cum poți să nu iubești un astfel de Dumnezeu?

Întrupare

de Zorica Lațcu (Maica Teodosia)

Din slava Ta cerească Te coboară,
Spre Bethleemul sufletului meu
Și-n staulul smereniei, Fecioară,
Intrând, să naști pe unul Dumnezeu.
Să-L înfășori în cântece de slavă,
Ca-n scutece subțiri de bumbăcel;
Și ca-ntr-o iesle plină de otavă,
În pacea Duhului să-L culci pe El.
Pleca-vor magii, soli din altă zare,
Călăuziți de focul alb de stea,
S-aducă nou prinos de închinare,
La staulul smereniei, Doamna mea.
Ci eu voi pune-n mâna lor bătrână
Tot aurul cuvântului isteț;
Voi făuri din versul meu, Stăpână,
În jarul gândului comori de preț.
Căldura rugăciunilor de seară
Va-nfierbânta cădelnițele reci:
Tămâia magilor va arde iară,
Cu fum de proslăvire până-n veci.
Și ca să fie plină dăruirea,
Voi presăra în visteria lor,
Cu boabele de smirna grea, iubirea,
Cea fără de prihană și cu dor.
Știu că nu-s vrednică, Fecioară,
Să-ți fiu în noapte acoperământ;
Ci-n mila Ta din ceruri Te coboară,
Să naști în duhul meu pe unul Sfânt.

Ajunul Nașterii Domnului: zi de post sau de dulce?

În murmur de colinde și-n arome tainice de brad **Îl așteptăm pe Hristos**, Pruncul Sfânt, Cel ce Tainic vine nu doar în peștera Betleemului, preschimbând-o în palat, ci și duhovnicește, în ființa celor pregătiți a-L primi. Postul Crăciunului a fost rânduit înaintea slăvitului praznic tocmai ca să **ne curățim sufletele** pentru emoționanta întâlnire dintre Creator și creatură.

Disciplina Postului Nașterii Domnului nu se arată la fel de aspră precum cea din Postul Paștilor. Dezlegările prevăzute de tipic i-au determinat pe mulți să considere întreaga perioadă drept un post al bucuriei. Și, cum să nu ne bucurăm dacă la finele celor 40 de zile ne vom întâlni cu Dumnezeu Copilul, făcut Om pentru ca noi să putem urca la Cer?

În intervalul dintre sărbătoarea Sfântului Nicolae și Crăciun, **colindăm și primim colindători**. În acest răstimp ne mai întâlnim și cu **cei doi „moși” (Sf.Nicolae și Sf.Spiridon)**, care în viața lor pământească și-au făcut din milostenie cale către Cer, iar mai recent, o tradiție occidentală adoptată și la noi care se referă la așteptarea Moșului Crăciun, aducător de multe cadouri tuturor. Prin toate acestea suntem îndemnați să întâmpinăm **Sărbătoarea Născutului - cum se numea odinioară Crăciunul** - săvârșind numeroase fapte de milostenie, oferind **daruri copiilor și celor nevoiași, ca să învățăm să ne trăim propria existență ca dar al Preamilostivului Părinte, dar mai ales să conștientizăm Darul neprețuit primit de noi toți la Crăciun: Însuși Mântuitorul nostru, oferit nouă de Dumnezeu Tatăl pentru a noastră mântuire**.

Totuși, unora dintre credincioșii cuprinși de entuziasmul sărbătorii, ocupați cu prepararea mesei de Crăciun, toate acestea li se par suficiente motive ca să nu mai postească în ajun de Crăciun. Așadar, **de ce se impune postire, și încă aspră, într-o astfel de zi plină de emoție și bucurie, de ajun al Crăciunului?**

După învățătura Bisericii noastre, **postul din ajunul Crăciunului** se face în amintirea **ajunării Prorocului Daniel și a celor trei tineri din Babilon** (Daniel 1, 5-16), dar și a **postului ținut odinioară de catehumenii care, în seara acestei zile, primeau botezul și se împărtășeau pentru prima dată cu Sfintele Taine**. Însă un alt motiv întemeiat este apropierea ceasului când Fiul lui Dumnezeu Se face Fiul Mariei, Fecioara: atunci vom trăi cu nespusă bucurie, amestecată cu emoție, uimirea că Hristos a lăsat slava dumnezeiască, făcându-Și din peșteră palat preafumos, că Dragostea a părsit Cerul găsindu-Și sălaș într-o iesle, că El, Care era înainte de a fi timpul, a venit să locuiască în istoria oamenilor; Cel care este Atotputernic S-a făcut Prunc la Betleem. Cel care nu avea trup S-a întrupat, Cel nevăzut Se vede, Cel de neatins este atins, Cel care este în afara timpului a luat început, **Fiul lui Dumnezeu devine Fiul omului. A coborât din ceruri, a venit să ne caute;** și știind că noi n-am fi găsit calea să mergem la El, S-a făcut **El Însuși calea noastră** și ne-a dat pilda viețuirii Sale, ca să mergem pe urmele Lui.

Și cum **L-am putea întâmpina mai bine pe Sfântul Prunc dumnezeiesc, dacă nu prin post și rugăciune?** Bucuria de dinaintea luminatului praznic al Nașterii Domnului trebuie însoțită de prezența lui Hristos-Pruncul în viața noastră. De aceea **Dumnezeu-Copilul Se află în centrul sărbătorii. El aduce bucuria**, El este strălucirea! **Tot El trimite pe Moș Crăciun! Hristos reprezintă neprețuitul dar oferit de Tatăl Ceresc spre a ne mântui**. Icoana Nașterii Sale trebuie să troneze și în bradul împodobit, căci **Domnul este Pomul Vieții**: gustând din Trupul și Sângele Lui primim chezașia părtășiei cu lumina cea neînserată.

Potrivit tipicului, în ajun de Crăciun nu se consumă mâncăruri gătite cu untdelemn, ci doar fructe și legume uscate sau fierte. În aceste condiții, le venea greu româncelor să se arate la fel de ospitaliere cu preotul, musafirii ori colindătorii, vestitori ai Nașterii Domnului. De aceea, au inventat o **prăjitură numită turta cu julfă. I-au mai spus și pelințele Domnului sau scutecele Domnului**, din pricina asemănării cu niște scutece a acelor turte, preparate doar din făină și apă.

Nici obiceiul de a dezlega la bucate de dulce după miezul nopții, către sărbătoarea Nașterii Domnului, întâlnit din ce în ce mai des, nu este unul îngăduit. Ca să înțelegem de ce, trebuie să facem apel din nou la rânduiala pascală unde, **numai după dumnezeiasca Liturghie săvârșită către dimineată, se citește rugăciunea de binecuvântare a cărnurilor, brânzei și ouălor. Cei ce dezlegă la bucate de dulce înaintea Sfintei Liturghii din ziua de praznic sărbătoresc un Crăciun în absența lui Hristos**, transformând praznicul înomenirii lui Dumnezeu într-un searbăd și păgubos ospăț al consumismului, al bucuriei născute nu din evlavie față de Domnul întrupat, ci dintr-un festivism secularizat.

Arhim. Mihail Daniliuc, ziarullumina.ro / 13 Decembrie 2016

Programul săptămânii 18 decembrie – 25 decembrie 2016

Ziua	ORA	Slujbe
Duminică 18 decembrie	8 - 11	- Sf.Liturghie (Genealogia Mântuitorului) - Pr.Dragoș
Duminică 18 decembrie	11 - 12	- Colinde cu elevi de la Școala gimnazială "G.Topârceanu"- Înv.Adina Nițu
Luni 19 decembrie	15 - 21	Vestirea Nașterii Domnului în parohie (cu icoana) - preoții
Marți 20 decembrie	10 - 12	- Spovedanie
Marți 20 decembrie	15 - 21	Vestirea Nașterii Domnului în parohie (cu icoana) - preoții
Miercuri 21 decembrie	9 - 11	- Sfințirea mică a apei și spovedanie - Pr.Dragoș
Miercuri 21 decembrie	15 - 21	Vestirea Nașterii Domnului în parohie (cu icoana) - preoții
Joi 22 decembrie	10 - 12	- Spovedanie
Joi 22 decembrie	15 - 21	Vestirea Nașterii Domnului în parohie (cu icoana) - preoții
Vineri 23 decembrie	9 - 11	- Taina Sf.MASLU
Vineri 23 decembrie	15 - 21	Vestirea Nașterii Domnului în parohie (cu icoana) - preoții
Sâmbătă 24 decembrie	11 - 17	Vestirea Nașterii Domnului în parohie (cu icoana) - preoții
Sâmbătă 24 decembrie	17 - 19	- Vecernia Nașterii Domnului
Duminică 25 decembrie	8 - 11	- Sf.Liturghie (Nașterea Domnului) - Pr.Ticu